

Για την αποψινή εκδήλωση (14.04.24) κάποια από εμάς πήραμε την πρωτοβουλία και μεταφράσαμε 4 άρθρα του Steve Salaita, παλαιστίνιου που κατοικεί στις ΗΠΑ που όπως αναφέρει ο ίδιος «κάποτε ήταν ακαδημαϊκός, σήμερα κάνει άλλα πράγματα». Τα τρία από τα τέσσερα άρθρα αφορούν σχολιασμούς της κατάστασης μετά την 7η Οκτώβρη. Το τέταρτο είναι σχολιασμός μετά την απόδραση από τις ισραηλινές φυλακές υψίστης ασφαλείας Gilboa, 6 παλαιστίνιων, το 2021. Η επιλογή των συγκεκριμένων άρθρων δεν έγινε εξαιτίας μίας ταύτισης στο σύνολο του κάθε άρθρου, ούτε και θα καταθέσουμε αποσαφηνίζοντας τόσο τη διαφωνία μας με κάποιες έννοιες αλλά και τις θέσεις που κουβαλάνε και αναφέρονται συχνά-πυκνά στα συγκεκριμένα άρθρα -όπως για παράδειγμα οι έννοιες της γενοκτονίας, του ιμπεριαλισμού, της εθνοκάθαρσης, του χαρακτηρισμού πρεζάκιας κοκ- όσο και τις ενστάσεις μας με τον τρόπο που κατατίθενται κάποιες θέσεις. Η επιλογή των συγκεκριμένων άρθρων έγινε γιατί κρίναμε πως φωτίζονται καίριες πτυχές και πως αναδεικνύονται σημαντικοί προβληματισμοί οι οποίοι δεν έχουν λάβει τον χώρο που τους αναλογεί από τη μία αλλά και θα συμβάλλουν στη συζήτηση όχι μόνο για το τώρα και την παλαιστίνη αλλά γενικώς.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΥΤΑΠΑΤΗΣ / (Σεπτέμβριος 2021)

Οι έξι δραπέτες από τη Γκιλμπόα παραβίασαν κάτι πολύ πιο σοβαρό από μια φυλακή υψίστης ασφαλείας - εισέβαλαν στο σαθρό υπόγειο του εύθραυστου ψυχισμού του σιωνισμού. Ο συμβολισμός είναι ακαταμάχητος: έξι άνδρες -πολιτικοί κρατούμενοι σύμφωνα με την παγκόσμια κοινή γνώμη, τρομοκράτες σύμφωνα με τους απαγωγείς τους- βγήκαν μέσω τούνελ από την ισραηλινή Γκιλμπόα, ένα αυστηρά φυλασσόμενο αποικιακό οχυρό, και στη συνέχεια εξαφανίστηκαν στο πρωινό σκοτάδι σε μια απόδραση τόσο τολημηρή και απίθανη που σίγουρα θα γινόταν μια παραγωγή μεγάλου προϋπολογισμού αν το Χόλιγουντ δεν μισούσε τους Παλαιστίνιους.

Η τρύπα από την οποία βγήκαν πέρα από το τείχος της φυλακής ήταν σε διάμετρο μόλις ένα μέτρο. Πώς κατάφεραν έξι μεγάλοι άνδρες να περάσουν μέσα από μια τόσο μικρή κοιλιότητα; Πώς κατάφεραν αυτό το κατόρθωμα πρωτόγονης μηχανικής; Πώς ξεγέλιαν τον σιωνιστικό μηχανισμό ασφαλείας; Δεν ξέρουμε. Απλά το έκαναν. Αυτό το άδηλο μας δίνει πληροφορίες για τη μαγεία της απόδρασης τους.

Αναδύθηκαν από τη γη σαν πολύτιμοι πόροι, σαν γενέθλιοι οργανισμοί, σαν σπόροι αποφασισμένοι να ξεκινήσουν τη ζωή. Οι Άραβες χάρηκαν σε δύο ηπείρους, ενώ οι Ισραηλινοί και οι ιμπεριαλιστές χορηγοί τους ορκίστηκαν να επαναφέρουν τον έλεγχο: περισσότερος νόμος, περισσότερη τάξη, περισσότερη κατασκοπεία, περισσότερες φυλακίσεις. Όπως πάντα, όταν οι Παλαιστίνιοι αποδεικνύονται ικανοί για ανθρώπινη συμπεριφορά, οι κατακτητές κάνουν λόγο για αγριότητα και ανομία, αλλά πίσω από την οργή κρύβεται η συνήθης αγωνία ότι οι ιθαγενείς απέρριψαν και πάλι τη δικαιοδοσία τους. Οι κατακτητές ταπεινώθηκαν, απομυθοποιήθηκαν, ξεγελάστηκαν από ανθρώπους των οποίων η υποτιθέμενη κατωτερότητα αποτελεί κρίσιμο συστατικό της αυτοεκτίμησής τους. Οι Ισραηλινοί δεν μπορούν πλέον να παρηγορούνται από την περιφρονητική πεποίθηση ότι οι Παλαιστίνιοι είναι απλά θηρία που σέρνονται στην κοιλιά τους. Οι έξι δραπέτες παραβίασαν κάτι πολύ πιο σοβαρό από μια φυλακή υψίστης ασφαλείας -τρύπωσαν στο σαθρό υπόγειο της εύθραυστης ψυχής του σιωνισμού. Πρώτα, αυτή η μικροσκοπική τρύπα. Μετά, ολόκληρη η χώρα.

Η χαρά που ένιωσαν οι περισσότεροι παρατηρητές για την απόδραση μαρτυρά την υποβάθμιση της ζωής στον καπιταλισμό. Τόσοι πολλοί από εμάς, αγχωμένοι και καταπονημένοι, θα θέλαμε να βγούμε στην επιφάνεια από ένα μικρό άνοιγμα σε έναν διαφορετικό κόσμο. Ωστόσο, μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι οι έξι άνδρες δραπετεύσαν χάρη στην απίστευτη προσπάθεια και αφοσίωση, ακριβώς δηλαδή αυτά που απαιτούνται σε μια εποχή αυξανόμενης ανέχειας και ανασφάλειας, οικοκτονίας και εντροπίας, στην οποία όροι όπως “διαχωρισμός” και “lockdown” αποτελούν πλέον σύνθηρες μέρος του λεξιλογίου μας. Ταυτιζόμαστε με τα αουτσάιντερ που τα κατάφεραν, παρόλο που ξέρουμε ότι ο κόσμος εξακολουθεί να είναι πολύ πιο επικίνδυνος γι’ αυτούς. Αυτά τα αουτσάιντερ μας κάλεσαν να δούμε, τουλάχιστον υποσυνείδητα, την έξοδό τους ως μια σύγκρουση ανάμεσα στην εξέγερση και την εξουσία, τη φαντασία και τον περιορισμό, την αρχέγονη φύση και την τεχνολογία.

Απλά η απόδραση δεν ήταν απλώς μια συμβολική πράξη. Ήταν ένα φυσικό θαύμα, με υλικές επιπτώσεις που δεν έχουμε ακόμη κατανοήσει πλήρως. Ένας ταπεινωμένος αποικιοκράτης είναι ένα επικίνδυνο πλάσμα, επιρρεπές στην αχρεία στη βία ως μέσο για να επιβεβαιώσει την αίσθηση της ψυχικής υπεροχής. Ο αποικιοκράτης θέλει να αιχμαλωτίσει και να εξευτελίσει τους δραπέτες. Η αυτοαντίληψη του αποικιοκράτη εξαρτάται από αυτές τις μεγάλες χειρονομίες εξουσίας.

Η Γκιλμπόα βρίσκεται μέσα στην πράσινη γραμμή, σε αυτό που είναι αδόκιμα γνωστό ως “πραγματικό Ισραήλ”. Μόλις βγήκαν από το έδαφος, πού πήγαν οι άνδρες; Κατά πάσα πιθανότητα στη Δυτική Όχθη, με πιθανή επακόλουθη πτήση προς την Ιορδανία ή τη Συρία, η οποία θα απαιτούσε άλλη μια τολημηρή απόδραση. Και πάλι, η μαγεία βρίσκεται στην άγνοια.

Δύο από αυτούς συνελήφθησαν στη βιβλική πόλη της Ναζαρέτ, προφανώς τους κάρφωσε ένας σκεπτόμενος ντόπιος. [Σημείωση του συντάκτη: Δύο ακόμη από τους έξι φυγάδες, συμπεριλαμβανομένου του Zakaria Zubeidi, αναφέρθηκε ότι συνελήφθησαν στο βόρειο Ισραήλ μετά την αρχική δημοσίευση αυτού του άρθρου]. Αν είναι αλήθεια, γιατί ποτέ δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την παραπληροφόρηση, το αποτέλεσμα είναι βασικά αυτό που οι περισσότεροι από εμάς περιμέναμε να συμβεί σε περίπτωση επανασύλληψης. Ακόμη και εδώ, όμως, υπάρχει έδαφος για αισιοδοξία. Ο κατακτητής είναι σχεδόν άχρηστος χωρίς τη δειλία και την ψευδολογία μερικών ντόπιων πληροφοριοδοτών. Τα κατακάρθια της παλαιστινιακής κοινωνίας αντιπροσωπεύουν το απόγειο του σιωνισμού. Τώρα περιμένουμε νέα για τους άλλους τέσσερις δραπέτες.

Αυτοί οι τέσσερις πρέπει να προσέχουν τη συνεργασία υψηλού επιπέδου εκτός από τους συνήθεις χαφιέδες. Η Παλαιστινιακή Αρχή έχει ήδη υποσχεθεί να βοηθήσει στην επιστροφή των ανδρών στην ισραηλινή κράτηση. Αν καταφέρουν να περάσουν στην Ιορδανία, δεν μπορούν να περιμένουν καμία ανακούφιση από τον βασιλιά Αμπντάλα, την τέταρτη γενιά Χασεμιτών που συνεργάζεται με τη σιωνιστική οντότητα. Βγήκαν μέσα από τη γη από τη φυλακή, για να ξεκινήσουν μια ζωή στην παρανομία. Πρέπει να βρουν μέρη όπου η αφοσίωση στον σκοπό είναι

απόλυτη και αδιαμφισβήτητη. Με λιγότερες φανφάρες, θα μπορούσαμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους. Ότι κι αν γίνει με τους έξι άνδρες, μπορούν ήδη να διεκδικήσουν τη νίκη. Τους γιορτάζουμε γιατί για τους καταπιεσμένους η ζωή ενσαρκώνεται μέσω της αντίστασης και δεν υπάρχει τίποτα στο φουσκωμένο και ναρκισσιστικό περιβάλλον της διαδικτυακής ειδημοσύνης που να μπορεί να συγκριθεί με τη συγκίνηση μιας καλής εκτελεσμένης απεργίας.

Όπως χιλιάδες φυγάδες, εξόριστοι και μαρόνοι ανά τους αιώνες, έδειξαν ότι η έννοια της ασφάλειας του καταπιεσμένου είναι εύθραυστη. Δεν μπορεί να κατασκευαστεί από ατσάλι και τσιμέντο. Με τα κατάλληλα κίνητρα, ο ιθαγενής μπορεί να αποφύγει τις βάσεις δεδομένων και τους αισθητήρες υπερύθρων -ο ιθαγενής μπορεί να περάσει τούνελ κάτω από τα τσιμεντένια εμπόδια ή να πετάξει πάνω από αυτά- ο ιθαγενής μπορεί να εξαφανιστεί σε κρυφούς χώρους στους οποίους ο κατακτητής δεν έχει πρόσβαση. Υπάρχει μια θεμελιώδης αδυναμία στις κοινωνίες που εξαρτώνται από τη μαζική επιτήρηση και την αστυνόμευση για τα οράματα της ασφάλειας. Η ψυχική ηρεμία είναι μια ψευδαίσθηση ανάλογη με τα οφέλη ή τα βότανα της ταξικής θέσης ενός ατόμου. Ξανά και ξανά, ανθρώπινα όντα με μικρό κοινωνικό κεφάλαιο ή νομοθετική επιρροή έχουν αποδειχθεί ικανά να υπονομεύσουν τις αυστηρότητες που προορίζονται να παρηγορήσουν την οικονομική και πολιτική ελίτ εις βάρος τους. Παρά τους δύσκολους καιρούς, τίποτα δεν υποδηλώνει ότι θα σταματήσουμε να επικαλούμαστε αυτές τις ικανότητες. Οι φυλακές και τα σημεία ελέγχου που υποσχονται ασφάλεια (στον κατάλληλο πολίτη) αποτελούν τελικά μια αρχιτεκτονική αυταπάτης.

Η αυταπάτη ήταν αναπόσπαστο κομμάτι του σιωνισμού από την αρχή του. Οι Παλαιστίνιοι δεν υπάρχουν - οι Παλαιστίνιοι θα προσχωρήσουν - οι Παλαιστίνιοι θα μεταναστεύσουν - οι Παλαιστίνιοι θα υποταχθούν - οι Παλαιστίνιοι θα ξεχαστούν. Να 'μαστε, πάνω από έναν αιώνα αργότερα, και οι ίδιοι Παλαιστίνιοι που υποτίθεται ότι έχουν εξαφανιστεί εδώ και πολύ καιρό είναι ενσωματωμένοι στις καρδιές των αξιοπρεπών ανθρώπων σε όλο τον κόσμο.

Τελικά, η απόδραση και οι επακόλουθες αντιδράσεις δια φωτίζουν τη φύση του σιωνισμού και το είδος του μέλλοντος που θέλει να δημιουργήσει: βλαπτικό, άνισο, στρατιωτικοποιημένο, καταστροφικό. Δεν αντιστεκόμαστε απλώς στον σιωνισμό, αλλά στο σύνολο των αξιών που αντιπροσωπεύει σε έναν πλανήτη που υποβαθμίζεται. Ο σιωνιστής έχει γενικά επίγνωση των μακάβριων δεσμών του, είτε τις επιλέγει είτε όχι. Εξ ου και ο παραληρηματικός μηχανισμός ασφαλείας του Σιωνιστή. Όλοι οι Παλαιστίνιοι κρατούμενοι είναι πολιτικοί και όλες οι ισραηλινές φυλακές εκφράζουν αντιπαλαιστινιακές πολιτικές. Το έξυπνο χρήμα ποντάρει στους Παλαιστίνιους. Καμία αποικιοκρατική δομή δεν μπορεί να καταπνίξει την εφευρετικότητα και την ανθεκτικότητα των ντόπιων.

<https://stevesalaita.com/architectures-of-delusion>

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗΣ ΒΙΑΣ (19 οκτωβρίου 2023)

Η παλαιστινιακή βία, μια περίπλοκη και αμφίσημη κατηγορία, απαιτεί προσεκτική ανάλυση και όχι οριενταλιστικές κοινοτοπίες και φιλελεύθερες αοριστολογίες.

I. Τρομοκρατία και πανηγυρισμός

Όταν ήμουν μεταπτυχιακός φοιτητής πριν από πολλά χρόνια, είχα την ευκαιρία να περάσω χρόνο σε έναν παλαιστινιακό καταυλισμό προσφύγων στο Λίβανο. Η ζωή στον καταυλισμό ήταν δύσκολη, αλλά οι δεσμοί της κοινότητας ήταν ισχυροί παρά τις αντιξοότητες. Υπήρχαν εσωτερικές εντάσεις, αλλά η επιστροφή στην Παλαιστίνη λειτούργησε ως ενοποιητική αρχή.

Ήταν μια ενεργή εποχή της παλαιστινιακής αντίστασης -αυτό που οι δυτικοί δημοσιογράφοι και διανοούμενοι αναφέρονται νωχελικά ως "παλαιστινιακή βία". Μια σημαντική τακτική εκείνη την εποχή ήταν η επίθεση αυτοκτονίας. Μερικές φορές οι επιτιθέμενοι κυνηγούσαν στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Άλλες φορές, στόχευαν δημόσιους χώρους. Δυτικοί ειδήμονες και διανοούμενοι, μαζί με αρκετούς ομολόγους τους στον αραβικό κόσμο, δήλωναν ότι η τακτική ήταν υποπροϊόν του αταβιστικού κακού και εισέπρατταν τα συνήθη εύσημα σε αντίλλαγμα. Το να υπαινίσσεται κανείς ακόμη και την πιθανότητα κοινωνιολογικών παραγόντων αποτελούσε τερατώδη παραβίαση των επαγγελματικών προτύπων. Σύμφωνα με την ορθοδοξία, η συμπεριφορά των Παλαιστίνιων ήταν απερίσκεπτη και παράλογη.

Όπως και σε πολλές γειτονιές της περιοχής, οι τηλεοράσεις στον καταυλισμό συχνά μετέδιδαν κάποιο ειδησεογραφικό κανάλι, έστω και ως θόρυβο υποβάθρου. Κάθε φορά που ο παρουσιαστής αναφερόταν σε μια νέα επιχείρηση, οι ζητωκραυγές ξεπηδούσαν από τα παράθυρα διαμερίσματα σε όλο τον καταυλισμό. Η αντίδραση αυτή δεν με εννοχλούσε -ζούσαν άθλιωστε σε άθλιες συνθήκες και ο σκοπός τους ήταν αναμφισβήτητη δικαιοσύνη -αλλά ούτε και την καταλάβαινα πλήρως. Απλώς κατέγραψα τις επευφημίες ως μια αξιοσημείωτη ανάμνηση.

Εκείνη τη στιγμή, είχα μια αόριστη αλλά σαφή αίσθηση ότι ο πανηγυρισμός δεν ήταν έκφραση αιμοδιψίας. Αυτού του είδους η ερμηνεία μου φαινόταν απλοϊκή και μη γενναϊόδωρη. Είχα βιώσει πάρα πολλή ζεστασιά και φιλοξενία για να αποδώσω οποιοδήποτε κακό στους οικοδεσπότες μου. Εξάλλου, ήξερα την αιτία που οι άνθρωποι που με περιέβαλλαν ήταν πρόσφυγες. Γνώριζα την ιστορία των σφαγών που εκτείνονταν σε δύο χώρες. Γνώριζα τις ιστορίες των βασανιστηρίων και της ταπείνωσης, της λαχτάρας και της εξορίας, της απώλειας και της αγωνίας. Οι βρωμιές δεν θα ήταν κατάλληλες.

Με τον καιρό κατάλαβα ότι ο πανηγυρισμός ήταν σε μεγάλο βαθμό έκφραση ελπίδας. Και μάλιστα μιας απλής ελπίδας: της βαθιά ανθρώπινης επιθυμίας για επιστροφή στο σπίτι. Κάθε επιχείρηση εναντίον του αποικιοκρατή αντιπροσώπευε μια δυνατότητα επιστροφής. Οι Παλαιστίνιοι δεν έβλεπαν την κατάσταση μέσα από έναν αφηρημένο ή ιδεαλιστικό φακό. Ήταν απόλυτα πρακτικοί.

Κανείς δεν ήθελε πια να ζει σε στρατόπεδο προσφύγων.

Νωρίτερα αυτόν τον μήνα, η παλαιστινιακή αντίσταση στη Γάζα εξαπέλυσε μια αξιοσημείωτη επίθεση, πρωτοφανή σε έκταση και σχεδιασμό. Εκατοντάδες ρουκέτες παράκαμψαν τον πολυδιαφημισμένο Σιδερένιο θόλο του Ισραήλ και προσγειώθηκαν παντού, από το Ashqelon μέχρι το Τελ Αβίβ. Ταυτόχρονα, πράκτορες της Χαμάς τρύπωσαν στο νότιο Ισραήλ και αιχμαλώτισαν διάφορους πολίτες και προσωπικό του ΙΟΦ. Μαχητές διείσδυσαν σε σιωνιστικούς οικισμούς, αφήνοντας πίσω τους δεκάδες θύματα. Μία από τις επιχειρήσεις είχε ως στόχο ένα μουσικό φεστιβάλ κοντά στη Λωρίδα της Γάζας. Για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες, οι Παλαιστίνιοι έλεγχαν γη εντός της λεγόμενης Πράσινης Γραμμής μεταξύ του Ισραήλ και των κατοχομένων εδαφών.

Η αντίσταση κάλεσε τους συμμάχους της στο Λίβανο, τη Συρία και το Ιράν να συμμετάσχουν στην επιχείρηση, δημιουργώντας την πιθανότητα ενός περιφερειακού πολέμου. Η προσοχή του κόσμου επικεντρώθηκε και πάλι στην Παλαιστίνη.

Η απάντηση του Ισραήλ ήταν εξαιρετικά βίαιη, ξεπερνώντας τη φρίκη των παρατεταμένων επιθέσεων του στη Γάζα το 2009 και το 2014.

Το μουσικό φεστιβάλ θα γινόταν η κύρια αιτία για αυτή τη βιαιότητα. Τα δυτικά μέσα ενημέρωσης ανέφεραν ψευδώς ότι οι Παλαιστίνιοι τεμάχιζαν μωρά και ασκούσαν εκτεταμένους βιασμούς, ψεύδη που επανέλαβε ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο ΙΟΦ στόχευε αδιακρίτως αμάχους, έκοψε το φυσικό αέριο και το ηλεκτρικό ρεύμα, κλείδωσε τη Δυτική Όχθη, μεθόδευσε μαζικούς εκτοπισμούς, ξεκοίλιασε διασώστες, διέκοψε το διαδίκτυο, βομβάρδισε νοσοκομεία και αρνήθηκε να επιτρέψει τη βοήθεια από την Αίγυπτο. Σε ένα αποικιακό σχέδιο που έχει ξεπεράσει έναν αιώνα διαπράττοντας φρικαλεότητες, ο λεγόμενος πόλεμος κατά της Χαμάς ήταν ένα από τα πιο άσχημα επεισόδια του.

Στα εταιρικά μέσα ενημέρωσης του αγγλόφωνου κόσμου, η συμπάραταξη με τους Παλαιστίνιους, έστω και διαστακτικά, δεν αποτελούσε επιλογή. Η καταστολή του φιλοπαλαιστινιακού συναισθήματος ήταν πάντα ο κανόνας σε αυτά τα περιβάλλοντα, αλλιώς σε αυτή την περίπτωση η καταστολή ήταν πιο σκληρή από ό,τι συνήθως. Οι πολιτικοί και στις δύο πλευρές του ποταμού έσπευσαν να καταδικάσουν την παλαιστινιακή τρομοκρατία. Οι εταιρείες έκαναν τις συνήθεις χειρονομίες οδύνης και ανησυχίας τους. Και σε ένα είδος κολλακείας που έμοιαζε περισσότερο με σκληρότητα παρά με φαιδρότητα, ένας μακρύς κατάλογος διασημοτήτων δήλωσε την υποστήριξή τους στο Ισραήλ.

Αν δεν υπήρχε αυτό το εμπόδιο όσον αφορά στη συμπάθεια για τους Παλαιστίνιους, τότε ίσως περισσότεροι Αμερικανοί να μπορούσαν να γίνουν γνώστες ενός χρήσιμου πλαισίου και να εξετάσουν μερικά από τα σημαντικά ερωτήματα που προκύπτουν από την παλαιστινιακή αντίσταση.

Το χρήσιμο αυτό πλαίσιο αφορά στη φύση του ισραηλινού κράτους, ένα πρότυπο πολεμικότητας και ανισότητας. Πέρα από το ρόλο του ως δύναμη εξόρυξης στο παγκόσμιο πλέγμα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, το Ισραήλ ιδρύθηκε από μια κατάκτηση που δεν έχει ακόμη αποκατασταθεί. Αυτή η κατάκτηση περιλάμβανε μαζικό εκτοπισμό των Παλαιστινίων Αράβων, κλοπή γης, δολοφονία ολόκληρων χωριών, ιδιοποίηση πόρων και καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος.

Με δεδομένο αυτό το πλαίσιο, η έννοια της “αυτοάμυνας”, το διαλεκτικό go-to των σιωνιστών, γίνεται πιο περίπλοκη. Πώς μπορεί μια κατοχική δύναμη να βρίσκεται σε θέση υποταγής ή αδυναμίας; Μόνο σε ασυνήθιστες περιστάσεις ο ιστορικός καταπιεστής μπορεί να ισχυριστεί αυτοάμυνα. Αυτή δεν είναι μια από αυτές τις περιστάσεις: η εχθρότητα του Ισραήλ ως κατοχική δύναμη είναι απολύτως συνηθισμένη. Τα σημεία ελέγχου είναι επιθετικά. Οι συνοριακές διαβάσεις είναι επιθετικές. Οι στρατιωτικές περιπολίες είναι επιθετικές. Τα εμπόδια είναι επιθετικά. Οι κατεδαφίσεις σπιτιών είναι επιθετικές. Η κατασκευή εποικισμών είναι επιθετική. Η εξόρυξη γης και νερού είναι επιθετική. Δεν μπορεί κανείς να επικαλεστεί την αυτοάμυνα ως αντίλογο σε αυτή την ασταμάτητη επιθετικότητα.

Εν ολίγοις, δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως η ισραηλινή αυτοάμυνα. Είναι μια κατηγορηματική αδυναμία. Από την άλλη, ίσως το πρόβλημα με τους Αμερικανούς δεν είναι η άγνοια ή η έλλειψη πληροφόρησης. Ίσως γνωρίζουν πολύ καλά ότι το Ισραήλ σκοτώνει σε μεγάλους αριθμούς και χαιρόνται γι’ αυτό. Ίσως έχουν συνηθίσει στο θέαμα της αποικιακής βίας. Ίσως το βλέπουν ως όφελος για την ανθρωπότητα. Ίσως αντιλαμβάνονται στην αιματοχυσία τον κόσμο όπως θα έπρεπε να είναι. Ίσως ξέρουν όλα όσα χρειάζεται να ξέρουν για το Ισραήλ, δηλαδή ότι λειτουργεί ως καθρέφτης για τις δικές τους φαντασιώσεις ηρωισμού και ακεραιότητας.

II. Γιατί βία

Η κοινότητα των trance του Ισραήλ είχε συγκεντρωθεί στην έρημο κοντά στον οικισμό Re'im, λίγα χιλιόμετρα από τη Λωρίδα της Γάζας. Βρέθηκαν εκεί για να αποηύσουν ένα ψυχεδελικό φεστιβάλ τεχνο-ηλεκτρονικής μουσικής, το Nova, μια στάση ανάμεσα σε έναν περιπλανώμενο τρόπο ζωής με αισθησιασμό και ειρηνικές δονήσεις.

Nova. Το όνομα παραπέμπει στην αστροπαρατήρηση, στην περιπλάνηση, στη δυνατότητα. Είναι μυστηριώδες και συναρπαστικό, μια πύλη σε έναν διαφορετικό κόσμο, που υπόσχεται απόδραση από τις αγγαρείες αυτού του πλανήτη που φθείρεται. Ακριβώς έξω από το οπτικό πεδίο των ravers βρίσκονταν δύο εκατομμύρια άνθρωποι της Λωρίδας της Γάζας, παραδομένοι στην αγγαρεία των κυρώσεων, της ακινησίας και της στρατιωτικής κατοχής. Κι αυτοί ονειρεύονταν έναν ήλιο κόσμο. Αλλά αυτός ο κόσμος δεν υπάρχει στο σύμπαν. Είναι ήδη εδώ, σε αυτή τη γη, στον τόπο από τον οποίο εκδιώχθηκαν.

Αυτά τα όνειρα των διαφορετικών κόσμων βρίσκονταν σε αναπόφευκτη σύγκρουση. Κάθε κόσμος απαιτούσε την εξαφάνιση του άλλου. Οι ισραηλινοί ravers πίστευαν ότι είχαν ήδη πετύχει το στόχο τους και είχαν μόνο τον ουρανό να συλλογιστούν. Αλλά οι άνθρωποι στη Γάζα δεν συναίνεσαν σε αυτή τους τη μοίρα.

Αυτή η αντίθεση φέρνει στο νου την παρατήρηση του Frantz Fanon ότι “το αποικιακό πλαίσιο χαρακτηρίζεται από τη διχοτόμηση που επιβάλλει στον κόσμο”. Αν μη τι άλλο, η επιχείρηση από τη Γάζα ήταν βαθιά φανονική -ή ίσως μπορούμε να πούμε ότι ο Φανόν περιέγραψε με ακρίβεια την αναπόφευκτη λογική της αντίστασης των ιθαγενών. Υπάρχει μεγάλος πειρασμός να κουνάμε το δάχτυλο μετά την επιχείρηση, αλλά σίγουρα αυτό το καθήκον δεν είναι αρμοδιότητα των ακαδημαϊκών και των ακτιβιστών της μητρόπολης. Ούτε θα έπρεπε να αποτελεί προτεραιότητα

των Παλαιστίνιων της διασποράς (στους οποίους συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου). Στα δικά μας περιβάλλοντα, γεμάτα με το δικό τους είδος εχθρότητας, η προτεραιότητα θα πρέπει να είναι η υπεράσπιση των Παλαιστίνιων ενάντια στο μαρτύριο στο οποίο έχουν υποβληθεί από ολόκληρο τον βιομηχανοποιημένο κόσμο. Μεταξύ πολιτικών, καλλιτεχνών, διασημοτήτων και διανοουμένων, οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν έλλειψη από επικριτές που ευχαρίστως συνυπογράφουν τη σιωνιστική γενοκτονία. Αυτοί οι επικριτές δεν χρειάζονται ούτε επιθυμούν την επικύρωσή μας, ούτως ή άλλως. Η εγκατάλειψη των αδελφών μας προκειμένου να κατευνάσουμε το σιωνιστικό κατεστημένο δεν θα αποφέρει καμία αναγνώριση. Στο τέλος, ο διεκδικητής της ευπρέπειας μένει μόνο με τη ντροπή του συμβιβασμού.

Οι Παλαιστίνιοι είναι απόλυτα ικανοί να διαμορφώσουν στρατηγική και να σκεφτούν μέσα από πολύπλοκα προβλήματα χωρίς καθοδήγηση- σίγουρα δεν χρειάζονται ημιμαθείς ηθικολογίες από σπασίλικες και κοινωνικούς αναρριχητές της Δύσης. Η παλαιστινιακή ιστορία δεν είναι εσωτεριστική ή απρόσιτη. Στην πραγματικότητα, μπορεί κανείς να ανακαλύψει το σκεπτικό της παλαιστινιακής βίας οπουδήποτε στη μεγάλη μάζα της επαναστατικής γραφής από τον Amílcar Cabral μέχρι τον Bassel al-Araj. Το γεγονός ότι διανοούμενοι που έκαναν κερδοφόρες καριέρες με σκληρά πηχρά συνθήματα ήταν τόσο πρόθυμοι να καταδικάσουν μια πραγματική περίπτωση αντίστασης των ιθαγενών είναι ένα καταδικαστέο (και κατά τη γνώμη μου μόνιμο) σφάλμα της δυτικής ακαδημίας.

Δεν άργησαν, σε κάθε περίπτωση, πολλοί από τις πρώτες αναφορές για την παλαιστινιακή αγριότητα να αποδειχθούν ψευδείς ή υπερβολικές. Τα ισραηλινά μωρά δεν αποκεφαλίστηκαν και το γεγονός του μαζικού βιασμού αποδείχθηκε ότι ήταν πλήρης ανοησία. Τουλάχιστον δύο Ισραηλινοί αιχμάλωτοι έδωσαν συνεντεύξεις δηλώνοντας ότι τους φέρθηκαν ανθρώπινα. Το ισραηλινό αστυνομικό και στρατιωτικό προσωπικό κρύφτηκε ανάμεσα σε πολίτες και ήταν υπεύθυνο για ορισμένες από τις απώλειες που αποδόθηκαν σε Παλαιστίνιους. Παρ' όλα αυτά, η ιστορία της παλαιστινιακής αχρείότητας συνέχισε να κυκλοφορεί την ώρα που το Ισραήλ σκότωνε αθώους κατά χιλιάδες και μετέτρεπε σημαντικά τμήματα της Λωρίδας της Γάζας σε ερείπια.

Η απάντηση του Ισραήλ φώτισε έτσι το σκεπτικό της επιχείρησης των Παλαιστίνιων. Όλοι περίμεναν κακοήθεια. Αυτή η προσδοκία δεν προέκυψε από το πουθενά. Η επιχείρηση δεν ήταν κάποια τυχαία έκφραση μίσους. Ήταν ένας τακτικός αντίλογος στη συστηματική κακία του αποικιοκράτη.

Οι Παλαιστίνιοι, όπως όλοι οι αποικιοκρατούμενοι, πρέπει να μετρήσουν την πείνα για αξιοπρέπεια με την αγωνία της τιμωρίας. Δεν μπορούν να κάθονται παθητικά ενώ ο καταπιεστής προκαλεί συνεχή δυστυχία και δεν αποδέχονται μια εθνοθρησκευτική αφήγηση στην οποία υπάρχουν μόνο για να εξοντωθούν. Τι τους απομένει λοιπόν να κάνουν; Πρέπει να αγωνιστούν. Ο αγώνας μπορεί να είναι άσχημος ανάλογα με την κατάσταση που επιβάλλει η κατοχική δύναμη. Μπορεί να αμφισβητήσει την αντίληψη των παρατηρητών σχετικά με την κατάσταση του θύματος. Κάποιες φορές μπορεί ακόμη και να ξεπεράσει τα όρια αυτού που οι δυτικοί διανοούμενοι θεωρούν σωστή πολιτική εθιμοτυπία.

Τα ψυχικά χαρακτηριστικά του αγώνα παρέχουν την αξιοπρέπεια που δεν υπάρχει στον φανταστικό κόσμο του αποικιοκράτη. Έτσι, αποτελεί αιτία για πανηγυρισμό. Πριν από λίγους μήνες, μια ομάδα ατίθασων λευκών γλεντζέδων όρμησε σε έναν μαύρο λιμενεργάτη στην προκυμαία του Μοντγκόμερι (Αλμπάμα). Ήταν μια οικεία σκηνή: μια ομάδα νότιων πρεζάκηδων με τεράστια δικαιώματα εκδήλωσαν την επιθετικότητα τους σε έναν αποδιοπομπαίο τράγο για τις φυλετικές τους αντιπάθειες. Ο εργάτης αντιστάθηκε γενναία αλλά μειονεκτούσε κατά πολύ. Σύντομα, όμως, δεκάδες παρευρισκόμενοι ήρθαν να τον υπερασπιστούν, από ξηρά και από θάλασσα. Χτύπησαν τους λευκούς παραβάτες σε μια χαοτική σκηνή που καταγράφηκε από πολλούς κάμερες. Η αντίστασή τους ήταν έντονη. Μια λευκή γυναίκα χτυπήθηκε στο κεφάλι με μια πτυσσόμενη καρέκλα. Ένας από τους λευκούς άνδρες κατέληξε στο ποτάμι.

Στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (και όχι μόνο), υπήρξε μεγάλος πανηγυρισμός από τους μαύρους χρήστες. Έφτιαξαν γρήγορα μιμίδα της βίας που εκδηλώθηκε και μοίρασαν παρατσούκλια στους συμμετέχοντες στον καβγά. Αυτή η μάζα χρηστών ήταν, με μια λέξη, πανηγυρίζουσα.

Ο πανηγυρισμός διήρκεσε περισσότερο από μια εβδομάδα.

Μετέφερε ένα σαφές μήνυμα: “δεν είμαστε πλέον ανυπεράσπιστοι”.

Για τους Παλαιστίνιους, η αντίσταση παραδίδει ένα παρόμοιο μήνυμα: δεν θα καθίσουμε παθητικά σε αυτά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και δεν θα λιμοκτονήσουμε και δεν θα βομβαρδιστούμε μέχρι να ξεχαστούμε. Τους κινεί η απελπισία της επιβίωσης, γιατί αν ο αποικιοκράτης τους πάρει την απόφαση τότε θα εξαφανιστούν από τη γη. Η δήθεν παράλογη βία τους είναι ο ορισμός της αυτοάμυνας.

Η βία δεν είναι απλώς ψυχολογική. Έχει και υλικούς σκοπούς. Η ιδέα είναι ότι οι έποικοι δεν μπορούν ποτέ να αισθάνονται άνετα, γιατί με την άνεση οι έποικοι αισθάνονται ότι έχουν πετύχει τους στόχους τους. Η γη είναι δική τους. Οι ιθαγενείς όντως ξέχασαν. Η ιστορία τελείωσε οριστικά.

Οι Παλαιστίνιοι καθλούν τους Ισραηλινούς να εγκαταλείψουν τη ρομαντική ιδέα της αποικίας τους. Δεν είναι η αποκλειστική σας ουτοπία. Δεν θα είναι ποτέ ένας τόπος ανάπαυλας. Δεν μπορείτε να είστε ασφαλείς και ευημερούντες εις βάρος μας.

Και έτσι δεν είναι λίγοι οι Παλαιστίνιοι που πανηγύρισαν όταν είδαν Ισραηλινούς εποίκους να επιβιβάζονται σε αεροπλάνα για κάπου αλλού.

III. Υποκίνηση σε γενοκτονία

Οι σχολιαστές στη Δύση έχουν συνηθίσει να περιγράφουν την τρέχουσα κατάσταση ως “πόλεμο Ισραήλ-Χαμάς”. Ο όρος είναι ανακριβής για δύο λόγους. Πρώτον, υποδηλώνει ένα είδος ισοδυναμίας που υπερκαλύπτει τις οικονομικές και τεχνολογικές ανισότητες μεταξύ της ισραηλινής και της παλαιστινιακής κοινωνίας. Και δεύτερον, το Ισραήλ δεν βρίσκεται σε πόλεμο εναντίον ενός πολιτικού κόμματος -διεξάγει πόλεμο εναντίον ολόκληρου του παλαιστινιακού πληθυσμού.

Ο στόχος του Ισραήλ δεν είναι απλώς να νικήσει τη Χαμάς. Θέλει να εξαλείψει την Παλαιστίνη συνολικά. Όταν ο Ισραηλινός υπουργός Άμυνας Yoan Gallant δήλωσε ότι το Ισραήλ θα μεταχειριστεί τους Παλαιστίνιους σαν ζώα, μετέφερε, με σαφή και άμεση γλώσσα, μια προτροπή σε γενοκτονία.

Αποκαλώντας τους Παλαιστίνιους ζώα, ο Gallant, μαζί με πολλούς συναδέλφους του, μπορεί να νομίζει ότι περιγράφει την απανθρωπιά των Παλαιστίνιων, αλλά στην πραγματικότητα προϋποθέτει και έτσι δικαιολογεί τη βία τους. Οι σιωνιστές, άπληστοι, εισήγαγαν την έννοια της φυλής στην οποία οι Παλαιστίνιοι έχουν εξοικειωθεί (μέσα από τον πόνο και τον αποκλεισμό). Οι σιωνιστές έθεσαν και διατήρησαν τη διχοτόμηση μεταξύ ανθρώπου και ζώου. Ως αποτέλεσμα, οι σιωνιστές επινόησαν ένα παλαιστινιακό υποκείμενο που δεν θα μπορούσαν ποτέ στη συνέχεια να ελιγθουν. Δεν είχαν άλλη επιλογή. Ο έποικος δεν είναι τίποτα χωρίς τον ζώο ιθαγενή. Στο τελικό ισοζύγιο, ο Gallant υποσυνείδητα υποστήριζε την αυτοχειρία.

IV. Η Επαγγελματική Αριστερά προσαρμόζεται

Μπορεί κανείς να διακρίνει τη σοβαρότητα μιας εξέγερσης στον Παγκόσμιο Νότο ή στα γκέτο και τους καταυλισμούς της Βόρειας Αμερικής από το είδος της αντίδρασης που προκαλεί στην προοδευτική διάνοηση. Αν η εξέγερση υπόσχεται να προκαλέσει πραγματική ζημιά στον καταπιεστή, τότε τα μέλη αυτής της διάνοησης θα σπεύσουν να την καταδικάσουν για ηθικούς λόγους.

Αυτό συνέβη στις Ηνωμένες Πολιτείες με τους συνήθεις πολιτικούς και δημόσιους διανοούμενους: Bernie Sanders, Alexandra Ocasio-Cortez, Naomi Klein, Jamelle Bouie, και πάει λέγοντας. Ελαφρώς περισσότερη έκπληξη προκάλεσε ο άνευρος προβληματισμός της Τζούντιθ Μπάτλερ για την απροθυμία των Παλαιστίνιων να κάνουν την απειλευθέρωση πιο άνετη για τον καταπιεστή τους.

Πολλοί από εμάς γνώριζαν πάντα ότι το να χέξεις την Παλαιστίνη αποτελεί ιεροτελεστία για τους υποψήφιους σε πολιτικά αξιώματα ή στα στούντιο των καλωδιακών ειδήσεων. Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι για τον επίδοξο επηρεαστή (influencer) τόσο ο θάνατος των Ισραηλινών όσο και των Παλαιστίνιων δεν αποτελεί στην πραγματικότητα ηθική ανησυχία -είναι μια επαγγελματική ευκαιρία. Εδώ βλέπουμε το θλιβερό αποτέλεσμα της "αντίστασης" ως διαδικτυακής επωνυμίας: την πλήρη εγκατάλειψη ενός εγκλιωβισμένου πληθυσμού στη γενοκτονία.

Η γνώση ότι η έγκριση ή ακόμη και η κατανόηση των επαγγελματιών τάξεων δεν θα υπάρξει ποτέ, είναι ένας λόγος για τον οποίο η βία είναι απαραίτητη για την εθνική απειλευθέρωση. Οι Παλαιστίνιοι έχουν αποφασίσει να προχωρήσουν χωρίς τους δυτικούς κηδεμόνες τους. Η αποαποικιοποίηση είναι ένα εξαντλητικό εγχείρημα, γενικά πέρα από την οξυδέρκεια όσων απογαλακτίστηκαν με άνεση.

Οι επαγγελματικές τάξεις έχουν κολλήσει σε αστικές αφαιρέσεις (από τις οποίες αντλούν τόσες ανταμοιβές) ή δηλώνουν μια υλική πολιτική που στην πραγματικότητα δεν υποστηρίζουν. Απαιτούν μια αναίμακτη απειλευθέρωση, αλλά μόνο χωρίς το αίμα του αποικιοκράτη, ακόμη και όταν ο ντόπιος αιμορραγεί σε δημόσια θέα. Απαιτούν μια εξέγερση χωρίς συνέπειες, μια κουστωδία παρθένων θυμάτων που ζητούν ευγενικά να παραμείνουν ζωντανό. Έχουν διδάξει τον Φανόν αλλά αγνόησαν την παρατήρησή του ότι η αποαποικιοποίηση "δεν μπορεί να επιτευχθεί με το κούνημα ενός μαγικού ραβδιού, έναν φυσικό κατακλυσμό ή μια συμφωνία κυρίων".

Αυτοί οι πρώην φιλελεύθεροι δεν χρειάζεται να συμβουλευτούν τους Παλαιστίνιους για να δουν πόσο λάθος κάνουν. Οι σιωνιστές εξηγούν εδώ και δεκαετίες ότι το Ισραήλ πρέπει να πτηθεί με τη βία.

V. Η Παλαιστίνη τα λέει όλα

Η Παλαιστίνη είναι το καναρίνι και το ανθρακωρυχείο. Αναγκάζει τους αυτοαποκαλούμενους ριζοσπάστες να παραδεχτούν ότι είναι κρυφά φιλελεύθεροι (ιδεολογία: το ανθρακωρυχείο. Φιλελευθερισμός: τα δηλητηριώδη αέρια του). Διαφεύγει τη δυτική λεονταροποίηση της ελευθερίας του λόγου ως μέσου για τη διεκδίκηση της πολιτισμικής υπεροχής (Ελεύθερος λόγος: το ανθρακωρυχείο. Φυλετική υπεροχή: τα βλαβερά αέρια της). Αποκαλύπτει ποιες κυβερνήσεις ανά τον κόσμο είναι σοβαρές όσον αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα (Κυβερνήσεις: το ανθρακωρυχείο. Ανθρώπινα δικαιώματα: τα βλαβερά αέρια του).

Κάθε φορά που η παλαιστινιακή αντίσταση απειλεί να τσουρουφλίσει τον ιμπεριαλισμό, οι πόλεις σε όλη τη δημοκρατική Δύση εφαρμόζουν εύκολα φασιστικές πολιτικές, απαγορεύοντας τις διαδηλώσεις, απολύοντας ή συλλογάζοντας τους διαφωνούντες, καταργώντας τις πολιτικές ελευθερίες και απαιτώντας υπακοή. Αμέσως μετά την παλαιστινιακή επιχείρηση, τα μέσα ενημέρωσης σε όλο το φάσμα ανέπτυξαν ένα λεξιλόγιο που θα διευκόλυνε τη γενοκτονία από το Ισραήλ. Τα μικρά κομμάτια συμπαθητικής κάλυψης είχαν τη μορφή Εβραίων που μιλούσαν σε άπληστους Εβραίους για το Ισραήλ, γεγονός που έριχνε περαιτέρω την Παλαιστίνη σε μια θέση ξενιτιάς και αγνωσίας (τις προϋποθέσεις για γενοκτονία εξ αρχής). Τα διοικητικά συμβούλια επέβαλλαν ταχεία πειθαρχία. Οι πρόεδροι των πανεπιστημίων κατέστησαν σαφές ότι απαγορεύεται να μιλούν Παλαιστίνιοι φοιτητές και υπάλληλοι.

Η πραγματική σύγκρουση δεν υφίσταται μεταξύ πολιτισμού και τρομοκρατίας, υφίσταται μεταξύ παλαιστινιακού σθένους και δυτικού άγχους.

Θυμάμαι εκείνες τις μέρες στον προσφυγικό καταυλισμό με αγάπη. Το σκηνικό του έχει αποτυπωθεί για πάντα στο μυαλό μου: τα ξεπερασμένα κτίρια που γίνονταν όλο και πιο floxά όσο ψηλώνανε - ο θόρυβος των παιδιών σε κάθε εσοχή και κλιμακοστάσιο - η μυρωδιά από καυτό λάδι, θυμάρι και ανεπεξέργαστο νερό - τα σοκάκια που δεν ξεπερνούσαν σε πλάτος τους ώμους.

Ο καταυλισμός ήταν επισφαλής. Ακόμα και σε στιγμές χαράς επικρατούσε ένταση. Αυτή είναι η φύση κάθε γκέτο ή παράγκας. Ανά πάσα στιγμή μπορεί να κατακλυστεί από τη βία. Ένας καταυλισμός προσφύγων είναι γεμάτος με πλεονάζοντα άτομα για τα οποία οι σημαντικοί δεν χάνουν χρόνο να ενδιαφερθούν. Μπορεί να έρθουν οι Ισραηλινοί, ο λιβανέζικος στρατός ή οι Αμερικανοί πεζοναύτες. Μπορεί να γίνει πολιορκία. Θα μπορούσε να υπάρξει ένας εσωτερικός πόλεμος. Θα μπορούσε να υπάρξει έλλειψη τροφίμων. Θα μπορούσε να υπάρξει μη αντιμετωπίσιμη ασθένεια. Η ίδια η πιθανότητα ήταν πηγή συνεχούς άγχους.

Αλλά ακριβώς κάτω από την ακτή ήταν η Παλαιστίνη.

Τι θα χρειαζόταν για να φτάσει κανείς εκεί; Οι άνθρωποι αφιέρωναν εκπληκτικά λίγο χρόνο σε αυτό το ερώτημα, πιθανώς επειδή όλοι γνώριζαν ήδη την απάντηση.

"Ό,τι είναι απαραίτητο για να επιστρέψουμε."

<https://stevesalaita.com/a-practical-appraisal-of-palestinian-violence>

Η ΧΑΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΥΗΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΜΑΣ; ΧΕΣΤΗΚΑ (25 Νοεμβρίου 2023)

Ναι, είναι αλήθεια. Η Χαμάς είναι αποκύημα της φαντασίας σας.

Καταλαβαίνω γιατί η παρόρμησή σας είναι να ρωτάτε για αποκεφαλισμένα μωρά και μαζικούς βιασμούς, για γενειοφόρους άντρες που κρύβονται στις κορυφές των δέντρων, αλλά δεν θα ωφελήσει σε τίποτα. Αυτά είναι επίσης αποκύηματα της φαντασίας σας.

Τώρα, δεν σας κατηγορώ απαραίτητα γι' αυτά τα πυρετώδη όνειρα. Η Χαμάς είναι το μόνο που ακούτε από τους θιγμένους σιωνιστές και τα εταιρικά μέσα ενημέρωσης (δύο ομάδες χωρίς ουσιαστική διάκριση). Φυσικά και είστε κολλημένοι με τη Χαμάς. Αυτό είναι το θέμα. Μια εμμονή που όμως σας εμποδίζει να σκεφτείτε για «όλα τα άλλα».

(Τα «όλα τα άλλα» περιλαμβάνουν μαζικές σφαγές αμάχων, βομβαρδισμούς σχολείων και νοσοκομείων, συλλήψεις και δολοφονίες ιατρικού προσωπικού, χημικό πόλεμο, εθνοκάθαρση, δολοφονική ρητορική, εξαναγκαστική πείνα και συστηματική απανθρωποποίηση. Εν ολίγοις, μια γενοκτονία).

Δεν είμαι εδώ για να εξηγήσω τι είναι η Χαμάς ή πώς λειτουργεί η Χαμάς. Μπορώ να σας πω ότι είναι στην πραγματικότητα πραγματική, ακόμη και αν είναι επίσης αποκύημα της φαντασίας σας. Πώς είναι δυνατόν αυτό; Επειδή η Χαμάς είναι μυθική και απτή ταυτόχρονα. Είναι μια πραγματική οργάνωση με δομή, σκοπό, ιδεολογία και μέλη. Είναι επίσης ένας από τους μεγαλύτερους μύθους της σύγχρονης εποχής - εν μέρει ρητορικό μέσο, εν μέρει καλικάντζαρος, εν μέρει αυταπάτη.

Πώς μπορούμε να διαχωρίσουμε την εικόνα από την πραγματικότητα;

Κάτι τέτοιο είναι σχεδόν αδύνατο να συμβεί από απόσταση, εν μέρει επειδή οι «απέξω» είναι επιρρεπείς στην παρερμηνεία των ομάδων αντίστασης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την Παλαιστίνη. Η Χαμάς, επειδή παρέχει το κύριο επιχείρημα για την πολεμική δράση του Ισραήλ κατά των αμάχων, είναι μια διαρκής κρυπτογράφηση και προσομοίωση. Οι άνθρωποι εκτός Παλαιστίνης γνωρίζουν τη Χαμάς κυρίως μέσα από τα επίπεδα λόγου που προσαρτώνται στις ισραηλινές απόψεις. Η απελευθέρωση της Παλαιστίνης σπάνια συμπεριλαμβάνεται σε αυτήν τη διαδικασία. Η παλαιστινιακή κοινωνία μετατρέπεται σε κάτι εντελώς αφηρημένο. Οι δημοσιογράφοι και οι διανοούμενοι του αυτοκρατορικού πυρήνα διαμεσολαμβάνουν στη συζήτηση σύμφωνα με τις πανάρχαιες προκαταλήψεις για τα μελαψά πλάσματα του ισλαμικού κόσμου, λειτουργώντας με την υπόθεση ότι η Χαμάς αποτελεί παράδειγμα μιας ιδιότυπης και άγνωστης παλαιστινιακής αγριότητας.

Η Χαμάς είναι ένας από τους πιο σύνθετους σχηματισμούς των τελευταίων δεκαετιών. Γνωρίζουμε ότι υπάρχει από τις ρουκέτες που εκτοξεύονται στον νυχτερινό ουρανό, τους στρατιώτες που κοσμούνται με τις πράσινες κορδέλες, τη θεατρική καταστροφή των αρμάτων Merkava. Έχει μια ηγεσία, μια δομή διοίκησης, μια αποθήκη όπλων, μια βάση. Προσφέρει πολιτικές προτάσεις και δημοσιοποιεί έγγραφα θέσεων. Διαπραγματεύεται με διάφορους κρατικούς φορείς. Ωστόσο, η λαϊκή κατανόηση της Χαμάς απορρέει σε μεγάλο βαθμό από την απόκρυφη θέση της στην αποικιακή φαντασία. Ο έποικος έχει μετατρέψει τη Χαμάς σε εκδήλωση της δικής του παράνοιας και βίας.

Και έτσι η Χαμάς καταργείται από την ιστορία και η ίδια η ιστορία απογυμνώνεται από τις υλικές της ιδιότητες. Αυτή η μορφή εφεύρεσης ανταποκρίνεται καλά στα δυτικά ακροατήρια, τα οποία είναι μαθημένα να βλέπουν τα αντιαποικιακά κινήματα του Παγκόσμιου Νότου ως εγγενώς παράλογα. Η Χαμάς που επινόησαν οι σιωνιστές δεν είναι όμως μόνη της. Έχει δημιουργήσει μια ακαταμάχητη δυναμική που εκθέτει τις ψευδαισθήσεις και τις ανησυχίες του καταπιεστή. Οι σιωνιστές φοβούνται τόσο τη Χαμάς όσο και την ιδέα της Χαμάς. Με τη σειρά τους, μεταφέρουν την ευθύνη για τη βαρβαρότητά τους στο θύμα.

Το Ισραήλ ανατινάζει ένα σχολείο; Η Χαμάς!

Το Ισραήλ συλλογίζεται να λείει ψέματα; Η Χαμάς!

Το Ισραήλ αφανίζει μια ολόκληρη οικογένεια; Η Χαμάς!

Το Ισραήλ δολοφονεί έναν δημοσιογράφο; Η Χαμάς!

Το Ισραήλ πολιορκεί μια μονάδα νεογνών; Η Χαμάς!

Μαθητές διαδηλώνουν κατά της γενοκτονίας; Η Χαμάς!

Ένας σιωνιστής κλάνει στο τραπέζι του δείπνου; Η Χαμάς!

Ο παραλογισμός δεν συμβαίνει στο κενό. Λειτουργεί μόνο σε χώρους με βαθιά ριζωμένο ρατσισμό. Η δαιμονοποίηση της Χαμάς ζωντανεύει μέσα από την παρανοϊκή εντύπωση του κοινού για τους Παλαιστίνιους.

Αυτό το στοιχείο του ρατσισμού δίνει στους σιωνιστές την άδεια να εκφράζουν φρικτά, γενοκτονικά συναισθήματα από μία υποτιθέμενη αμυντική θέση. Οι έποικοι μπορούν να κάνουν πράξη τις φαντασιώσεις της κατακτίσεως και του εκτοπισμού τροφοδοτώντας τους εαυτούς τους με οπτασίες περί ενός ανώτερου πολιτισμού.

Οι σιωνιστές λένε πως θέλουν να απαλλάξουν τον κόσμο από τη Χαμάς, αλλά κατά ειρωνικό τρόπο είναι υπόχρεοι στην αντοχή της Χαμάς. Ποιο άλλο πρόσχημα θα μπορούσε να διευκολύνει καλύτερα την ισραηλινή εθνοκάθαρση; Ακόμα παραπέρα, οι σιωνιστές μιλούν για τη Χαμάς σε μυθικές διαστάσεις και έτσι έχουν εισέλθει σε μια κατάσταση αυτού που ο Μποντριγιάρ ονόμασε υπερπραγματικότητα. Ο κόσμος δεν θα είχε κανένα νόημα για τους Ισραηλινούς αν η Χαμάς εξαφανιζόταν ξαφνικά. Καθώς θα εξαφανιζόταν και η δική τους ταυτότητα επίσης.

Η Χαμάς βρίσκεται παντού στη σιωνιστική ψυχοσύμβαση. Είναι μία μη θεραπεύσιμη κατάσταση.

Ωστόσο, είναι ο παλαιστινιακός λαός στον οποίο ο σιωνιστής μετατοπίζει αυτή την εμμονή. Όλοι οι Παλαιστίνιοι είναι η Χαμάς. Επομένως, κανένας Παλαιστίνιος δεν έχει δικαίωμα να ζει. Ο συγκερασμός εκριζώνει τους Παλαιστίνιους και διαγράφει τη μακρά και γνωστή ιστορία της Παλαιστίνης. Η διαδικασία αυτή παρέχει επίσης στους σιωνιστές ένα είδος ρητορικού ελέγχου στη δημόσια σφαίρα: μπορούν να καθορίσουν την κουλτούρα των ντόπιων- μπορούν να προδιαγράψουν (και να απαγορεύσουν) το περίγραμμα της αντίστασης- μπορούν να κρίνουν το έργο της εθνικής απελευθέρωσης. Οι Παλαιστίνιοι βρίσκονται εγκλωβισμένοι στην ωμή και ιδιοτελή φαντασία του καταπιεστή.

Με μία μη ειρωνική αίσθηση γενναιοδωρίας, λοιπόν, οι σιωνιστές μας προσφέρουν την ευκαιρία να εισέλθουμε στην ανθρωπότητα, αρκεί να καταδικάσουμε τη Χαμάς (ισχύουν άλλοι όροι και προϋποθέσεις). Η καταδίκη είναι προϋπόθεση για να μιλήσουμε, να εργαστούμε, να σπουδάσουμε, να μορφωθούμε, με άλλα λόγια είναι προϋπόθεση για να αποκτήσουμε πρόσβαση σε κάθε είδους πολιτική, κοινωνική ζωή (η οποία φυσικά θα συμβεί υπό την εποπτεία τους).

Οι Παλαιστίνιοι αντιδρούμε σε αυτή την απαίτηση να καταδικάσουμε τη Χαμάς, όχι λόγω κάποιας συγκεκριμένης πολιτικής αφοσίωσης, αλλά επειδή αναγνωρίζουμε την ανισότητα ισχύος που οι σιωνιστές θέλουν να επιβεβαιώσουμε. Αναγνωρίζουμε ότι οι σιωνιστές δεν είναι σε καμία ηθική θέση να ρωτούν κανέναν άλλον σχετικά με το ζήτημα της βίας. Σε κάθε περίπτωση, δεν μπορούμε να καταδικάσουμε τη Χαμάς επειδή δεν ξέρουμε τι ακριβώς μας ζητούν να επικυρώσουμε ή να αποκηρύξουμε. Δεν ξέρουμε καν τι σημαίνει η Χαμάς στο ύπουλο λεξιλόγιό τους.

Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι αυτό που πραγματικά θέλουν οι σιωνιστές είναι να καταδικάσουμε την ίδια μας την ύπαρξη.

Nov 25 <https://stevesalaita.com/hamas-is-a-figment-of-your-imagination>

ΕΝ ΜΕΣΩ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ (10 δεκεμβρίου 2023)

Οι σιωνιστικές σφαγές μεταδίδονται ζωντανά στις μάζες σε υψηλή ευκρίνεια και ωστόσο κανείς δεν μπορεί να τις σταματήσει.

Πριν από λίγο καιρό υπήρχε μια κοινή θεωρία στην οποία συμμετείχα: ότι στην εποχή των μέσων μαζικής ενημέρωσης και της άμεσης ροής η σιωνιστική οντότητα δεν είναι σε θέση να εκτοπίσει ολοκληρωτικά ή να σφάζει αθόρυστα τους Παλαιστίνιους εξαιτίας του ελέγχου που αυτά θα ασκούσαν. Μπορεί να περάσεις πολύ χειρότερα, λέει η σκέψη, αν δεν σε παρακολουθεί κανείς.

Είναι μια θεωρία που έχω εξετάσει όλα αυτά τα χρόνια, ενώ εργάζομαι στους τομείς των Σπουδών για τους Ιθαγενείς και τους Ιθαγενείς της Αμερικής. Από την αρχή αυτής της δουλειάς, πάνω από 25 χρόνια πριν, οι συνομιλητές μου τόνιζαν τη σημασία των διαφορών στις συγκριτικές αναλύσεις. Μια κρίσιμη διαφορά μεταξύ του ευρωαμερικανικού και του σιωνιστικού αποικισμού, συμφωνούσαν όλοι, ήταν το χρονοδιάγραμμα. Ενώ ο αποικισμός συνεχίζεται στη Βόρεια και τη Νότια Αμερική, συχνά σε καταστάσεις μεγάλων αγώνων ή εντάσεων, ο αποικισμός του λεγόμενου Νέου Κόσμου προϋπήρχε της κατάκτησης της σύγχρονης Παλαιστίνης κατά μερικούς αιώνες.

Αυτοί οι λίγοι αιώνες αντιστοιχούν σε σημαντικές εξελίξεις στη νομολογία, την τεχνολογία, τις επικοινωνίες, τη ρητορική, την κινητικότητα, τη δημογραφία και τη διπλωματία. Ορισμένες από αυτές τις εξελίξεις ευνοούν τον σιωνιστικό αποικισμό, ωστόσο άλλες δημιουργούν περιορισμούς για τους οποίους οι ευρωαμερικανοί δεν χρειαζόταν να ανησυχούν -για παράδειγμα, η παγκόσμια οργή ή το διεθνές δίκαιο.

Η άλλη αξιολογώσιμη διαφορά είναι αυτή της κλίμακας. Ακόμη και αν περιοριστούμε στα σύνορα των όμορων Ηνωμένων Πολιτειών, η έκταση της γης που υπόκειται σε ευρωαμερικανικό αποικισμό είναι πολύ μεγαλύτερη από την ιστορική Παλαιστίνη (μαζί με τις γύρω περιοχές που φαντασιώνονται οι σιωνιστές). Οι διαφοροποιήσεις της γεωγραφίας μας αναγκάζουν να σκεφτούμε τον αντίκτυπο του φυσικού χώρου στην κατάκτηση και, στη Βόρεια Αμερική, τις περιπλοκές της κατάκτησης που περιλαμβάνει εκατοντάδες έθνη.

Τα σημεία σύγκρισης ωστόσο γίνονται ισχυρότερα με τον καιρό.

Για παράδειγμα, έχει καταστεί σαφές κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων μηνών στη Λωρίδα της Γάζας ότι η σιωνιστική οντότητα είναι αρκούντως ικανή να ισοφαρίσει την επιθετικότητα των αμερικάνικων συνόρων, μια εποχή μαζικών εθνοκαθάρσεων που θεωρείται ότι αποτελεί χαρακτηριστικό της ιστορίας. ("Δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί σήμερα", δηλώνουν μερικές φορές ανόητα οι άνθρωποι.) Οι αποικιακές θηριωδίες του παρελθόντος -Wounded Knee, Sand Creek, το Μονοπάτι των Δακρύων- είναι τώρα παντού εμφανείς. Η σιωνιστική οντότητα ασκεί ένα είδος πρωτόγονης βίας με σύγχρονη τεχνολογία.

Αυτή η βία γεμίζει τις οθόνες των υπολογιστών και των τηλεοράσεων μας. Οι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο παρακολουθούν λεπτό προς λεπτό τις μαζικές καταστροφές και τις εκτεταμένες δολοφονίες. Ορισμένες εικόνες έχουν γίνει τρομακτικά οικείες: πλήθη προσφύγων που περιμένουν στην ουρά για ψωμί - ασθενοφόρα που αποφεύγουν τα πυρά των και πολυβόλων - νοσοκομεία σε χάος - γειτονιές που κάποτε ήταν πυκνοδομημένες και μετατράπηκαν από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς σε χιλιόμετρα ερειπίων. Ξεφυλλίζουμε φωτογραφίες ανδρών με δεμένα μάτια και γυμνοί μέχρι το εσώρουχό τους, παρατεταγμένοι στο έδαφος σαν αρχαιότητες σε αυλή μουσείου. Η περιήγηση συνεχίζεται με φωτογραφίες λευκών σακουλιών με πτώματα σε ρηχά χαρακώματα και στη συνέχεια με βίντεο με μικρά κορίτσια και αγόρια να ουρλιάζουν τραυματισμένα στα συντρίμια της παιδικής τους ηλικίας. Είμαστε ίσως η πρώτη γενιά που γίνεται μάρτυρας γενοκτονίας σε πραγματικό χρόνο. Τα βιβλία ιστορίας για τη φρίκη του παρελθόντος γράφονται κάθε φορά που κάποιος ανοίγει τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Η θεωρία ότι η μαρτυρία θα περιορίσει την ικανότητα του Ισραήλ να ενεργεί σύμφωνα με τις φαντασιώσεις εξόντωσης δεν ισχύει πλέον. Η πληροφόρηση και η γνώση, όπως αποδεικνύεται, δεν είναι αξιόπιστα προπύργια ενάντια στη γενοκτονία. Η αιμωρηνσία δεν εξαρτάται από την αποδοκιμασία.

Και τί μας λείπει το γεγονός ότι η σιωνιστική οντότητα μπορεί να διεξάγει αυτή τη γενοκτονία σε υψηλή ευκρίνεια, με καμία αξιόμαχη άρνηση και εν μέσω καταδίκης από όλες τις γωνίες του κόσμου;

Μας λείπει ότι οι άνθρωποι που ασχολούνται σοβαρά με την απελευθέρωση των Παλαιστίνιων είχαν δίκιο να περιφρονούν τους πιστόμενους ριζοσπάστες που ξέπληναν τον σιωνισμό μέσω του ακτιβισμού των διασημοτήτων, της ακαδημαϊκής πιστοποίησης, της επιφανειακής δραστηριότητας των ΜΚΟ και του Δημοκρατικού Κόμματος. Μια ολόκληρη τάξη παραγόντων επιρροής προέκυψε από τις αποτυχημένες προεδρικές εκστρατείες του Μπέρνι Σάντερς. Πληθαίνουν εκατοντάδες podcasts και livestreams. Σπατάλησαν ανυπολόγιστη ενέργεια και πόρους προωθώντας έναν άνθρωπο που θα δικαιολογούσε την αιματηρή εκστρατεία στη Γάζα. Τώρα αποδοκιμάζουν τον Σάντερς αφού απέσπασαν όλη την επιρροή που συνδέεται με το όνομά του και εξοστρακίστηκαν οι ακραίοι που τον επισήμαναν ορθά ως απατεώνα εξαρχής. Ήταν το πιο αξιοσημείωτο παράδειγμα μιας διαχρονικής πρακτικής: η επιδίωξη πρόσβασης σε μικρόφωνα και προφίλ στο New Yorker με την υπαγωγή της παλαιστινιακής απελευθέρωσης σε θεομούς συνταγματικά εχθρικούς προς την επαναστατική πολιτική.

Μας λείπει ότι τα διεθνή κυβερνητικά όργανα και οι νομικοί θεσμοί είναι στην καλύτερη περίπτωση άχρηστοι. Παρά κάποιες ημιτελείς κωλυσιεργίες, ο ΟΗΕ υπήρξε συνένοχος στη γενοκτονία από τη σιωνιστική οντότητα. Το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο δεν θα δει ποτέ έναν Αμερικανό, Ισραηλινό ή Ευρωπαίο εγκληματία πολέμου στο μπρώ του. Ο Αραβικός Σύνδεσμος προσποιείται ότι τονιάζεται, αλλά η στάση του δεν πείθει καθόλου. Τέτοιοι θεσμοί έχουν αιχμαλωτιστεί από τον ιμπεριαλισμό από την αρχή της δημιουργίας τους.

Μας λείπει ότι ο "διάλογος" ήταν πάντα ένας δρόμος για την υποταγή. Η ιδέα ότι οι Ισραηλινοί και οι Παλαιστίνιοι θα έπρεπε να κάνουν διάλογο ως μέσο για την ειρήνη ήταν πάντα αμφίβολη, αν μη τι άλλο επειδή ο διάλογος δεν μπορεί να λειτουργήσει σε καταστάσεις άνισης ισχύος. Αλλά τώρα, με τους Ισραηλινούς να τάσσονται συντριπτικά υπέρ της γενοκτονίας, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι οι Παλαιστίνιοι δεν είχαμε ποτέ κανέναν για να συνομιλήσουμε.

Μας λείπει ότι η δυτική ακαδημία ήταν εντελώς απροετοίμαστη για τις υλικές απαιτήσεις της αποαποικιοποίησης, παρά τη δημοτικότητα της ως επαγγελματικό brand. Πολλοί από την τάξη των διανοουμένων, συμπεριλαμβανομένων των μελετητών του Φανόν όπως ο Adam Shatz και ο Lewis Gordon, είτε αποκηρύσσουν ή μειώνουν την αντιαποικιακή αντίσταση είτε την αγνοούν εντελώς. Η ακαδημία είναι το μέρος όπου η αντίσταση πηγαίνει για επεξεργασία και καλλιψισμό μετά την ολοκλήρωσή της. Σπάνια είναι ένα μέρος για το στάδιο της οργάνωσης.

Μας λείπει ότι η αποτροπή δεν είναι ένα παιχνίδι στρατηγικής που παίζεται από αυγοκέφαλους στο διαδίκτυο, αλλά ένα επαχθές σχέδιο που εξαρτάται από όπλα και ρουκέτες. Οι ακαδημαϊκοί γενικά φοβούνται να το πουν ή, σε ένα μάθημα αλληλεγγύης, δεν το πιστεύουν πραγματικά, αλλά μια κρύπτη όπλων θα είναι πάντα πιο σημαντική από ένα πάνελ συνεδρίου.

Αυτό μας λείπει ότι ο εκλογικισμός είναι μια απάτη. Δεν υπάρχει ουσιαστική ιδεολογική διαφοροποίηση μεταξύ των πολιτικών των ΗΠΑ σε εθνικό επίπεδο. Στην πράξη, κυμαίνονται από την κεντροδεξιά μέχρι τον φασισμό. Στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές, για παράδειγμα, οι ψηφοφόροι θα κληθούν να αποφασίσουν ανάμεσα σε δύο ελάχιστα λειτουργικούς γερο-κλιανάρηδες με ιστορικό σεξουαλικών παραπτωμάτων και πλήρη αφοσίωση στη σιωνιστική γενοκτονία.

Αυτό μας λείπει ότι ο ρατσισμός δεν είναι απλώς μια στάση, καθώς η προέλευσή του είναι η κοινωνική βία και τελικά θα γίνει και σωματικά βίαιος προκειμένου να εκτελέσει την πολιτειακή του εντολή. Στο πλαίσιο του εποικιστικού αποικισμού, ο ρατσισμός εκδηλώνεται ως λαχτάρα για πολιτισμικό εξαγνισμό μέσω του εκτοπισμού των ιθαγενών. Μας λείπει ότι η καπιταλισμός καθιστά τον θάνατο πολύτιμο εμπόρευμα. Η σιωνιστική οντότητα δεν είναι απλώς ένα ιμπεριαλιστικό προγεφύρωμα, είναι ένας σημαντικός παίκτης στο διεθνές εμπόριο όπλων. Δοκιμάζει νέα πυρομαχικά, χημικά και τεχνολογία παρακολούθησης σε Παλαιστίνιους. Εξοπλίζει αντιδραστικές δυνάμεις σε ολόκληρο τον Παγκόσμιο Νότο. Χρησιμεύει ως αγωγός και συνένοχος της αμερικανικής αστυνόμευσης. Λόγω της σιωνιστικής κατοχής, οι εταιρείες απολαμβάνουν τη χρήση ανθρώπινων υποκειμένων ως πρώτη ύλη για την ανάπτυξη και την καινοτομία.

Μας λείπει ότι σπαταλήσαμε πολύ χρόνο προσπαθώντας να πείσουμε τον καταπιεστή ότι είμαστε άξιοι ζωής, όταν ο καταπιεστής δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τον αφανισμό μας.

Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, μας λείπει ότι στην καλοκάγαθη Δύση δεν υπάρχει δημοκρατία, δεν υπάρχει ελευθερία λόγου, δεν υπάρχει νομοθετική προστασία, δεν υπάρχουν ανθρώπινα δικαιώματα, ούτε καν το δικαίωμα να είσαι άνθρωπος. Αυτά είναι ψευδαισθήσεις που επαναλαμβάνουν οι άνθρωποι στην προσπάθειά τους να επιβιώσουν από τη διάχυτη εξαχρείωση, ή μύθοι που κυνικά επικαλούνται για να μαζέψουν τα ψίχουλα της ανέχειας. Υπάρχει μια άρχουσα τάξη και διάφορες επαναλήψεις των αποστερημένων και οι αποστερημένοι υπάρχουν μόνο για να εξυπηρετούν την αδηφαγία της άρχουσας τάξης.

Γι' αυτό αμέτρητοι άνθρωποι μπορούν να κατακρίνουν μια γενοκτονία που μεγαθύνεται στις προσωπικές μας συσκευές χωρίς να μπορούν να τη σταματήσουν. Δεν είμαστε απλώς αναποτελεσματικοί στον κόσμο της χάραξης πολιτικής -οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής μας κοροϊδεύουν με τη διαφθορά τους.

Τι μπορούμε να κάνουμε, λοιπόν; Είναι σημαντικό να ξεκινήσουμε αναγνωρίζοντας ότι ολόκληρη η πολιτική τάξη, από τους προέδρους μέχρι τους διαδικτυακούς ειδήμονες, δεν μας σέβεται -στην πραγματικότητα μας καταστρέφει και επομένως δεν μπορεί να αποτελέσει αξιόπιστη πηγή ενσυναίσθησης ή ανακούφισης. Οι κάτοικοι αυτής της τάξης δεν θέλουν την γνώμη μας -θέλουν να ξεφυλλίζουμε τα συντρίμια της κακοήθειάς τους.

Με αυτή την αναγνώριση, οι δυνατότητες γίνονται πιο ξεκάθαρες, αν και λιγότερο βολικές. Αλλά στο πνεύμα του επείγοντος, μπορούμε να το κρατήσουμε απλό: είτε αυτό συμβαίνει στο σκοτάδι είτε στο φως, στην οθόνη είτε εκτός, η σιωνιστική οντότητα πρέπει να γίνει ένα αρχείο που θα ξεφυλλίζουμε ως προειδοποιητικό παράδειγμα, αλλιώς το μέλλον μας σε αυτόν τον πλανήτη θα είναι παρελθόν.

<https://stevesalaita.com/scrolling-through-genocide>